

Преюдициални въпроси

- 1) Когато в съответствие с правото на държавата членка лихвите върху размера на подлежащия на приспадане надвзет ДДС (наричани по-нататък „лихвите по ДДС“), който не е могъл да бъде възстановен поради „условието за платените престации“, се изчисляват чрез прилагане на лихвен процент, който включва безспорно лихвите по кредити на краткосрочния паричен пазар, и е определен в основния лихвен процент на централната банка, увеличен с два процентни пункта, във връзка с периода на деклариране на ДДС, по такъв начин, че тези лихви се начисляват от деня, следващ деня на подаването на формуляра за деклариране на ДДС, в който данъчнозадълженото лице е посочило надвзет ДДС, който трябва да бъде прехвърлен за следващия период на деклариране поради условието за „платените престации“, до последния ден за подаване на следващия формуляр за деклариране на ДДС, следва ли правото на Съюза и по-специално член 183 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“), принципите на ефективност и равностойност, на директен ефект и на пропорционалност, както и решението на Съда от 23 април 2020 г. по съединени дела *Sole-Mizo и Dalmandi Mezőgazdasági* (C-13/18 и C-126/18) (наричано по-нататък „решение *Sole-Mizo и Dalmandi Mezőgazdasági*“) да се тълкуват в смисъл, че им противоречи практика на държава членка като разглежданата по настоящото дело, която не позволява, освен лихвите по ДДС, да се плащат лихви, предназначени да компенсират данъчнозадължено лице за обезценяването на въпросната сума поради изтичането на времето от посочения период на деклариране до ефективното плащане на лихвите?
- 2) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, трябва ли правото на Съюза, посочено в този въпрос, и решение *Sole-Mizo и Dalmandi Mezőgazdasági* да се тълкуват в смисъл, че е съвместим с тях фактът, че национална юрисдикция определя приложимия лихвен процент за обезценяването на парите като съвпадащ с процента на инфлация?
- 3) Трябва ли правото на Съюза, споменато в първия преюдициален въпрос, и решение *Sole-Mizo и Dalmandi Mezőgazdasági* да се тълкуват в смисъл, че не допускат практика на държава членка, която при изчисляването на размера на паричното обезценяване взема предвид и факта, че до реализирането на условието за „платените престации“, тоест до плащането на насрещната престация за стоката или услугата, съответното данъчнозадължено лице е имало на свое разположение възнаграждението за престациите и съответния данък, и по този начин отчита, освен регистрирания процент на инфлация за периода на парично обезценяване, колко време данъчнозадълженото лице е било лишено от ДДС (не е могло да поиска неговото възстановяване)?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

**Жалба, подадена на 5 юли 2022 г. от Leon Leonard Johan Veen срещу решението, постановено от
Общия съд (осми състав) на 27 април 2022 г. по дело T-436/21, Veen/Европол**

(Дело C-444/22 P)

(2022/C 340/29)

Език на производството: *словашки*

Страни

Жалбоподател: Leon Leonard Johan Veen (представител: M. Mandzák, advokát)

Друга страна в производството: Агенция на Европейския съюз за сътрудничество в областта на правоприлагането

Искания на жалбоподателя

- обжалваното решение да бъде отменено изцяло,
- делото да бъде върнато на Общия съд за ново разглеждане,
- Общият съд да бъде задължен да се произнесе по съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В жалбата са изложени общо четири основания. Общият съд извършил погрешна преценка на случая от правна гледна точка и приложил неправилно материалното право, по-специално що се отнася до отговорността на ответника за вредата и задължението му да обработва личните данни в рамките на кръстосана проверка. Общият съд също така погрешно приел, че не съществува причинно-следствена връзка между поведението на ответника и вредоносното събитие, и не изложил достатъчно мотиви в обжалваното решение.

**Жалба, подадена на 4 юли 2022 г. от Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE срещу
решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 4 май 2022 г. по дело T-423/14 RENV, Larko
Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE/Комисия**

(Дело C-445/22 P)

(2022/C 340/30)

Език на производството: гръцки

Страни

Жалбоподател: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (представители: N. Korogiannakis, I. Dryllarakis и E. Rantos, адвокати)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени решението на Общия съд (трети състав) от 4 май 2022 г. по дело T 423/14 RENV, Larko/Комисия (T-423/14 RENV, EU:T:2022:268),
- да върне делото на Общия съд за ново разглеждане, и
- да не се произнася по съдебните разноски пред настоящата инстанция.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква следното основание в подкрепа на своята жалба:

Основание за обжалване: нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС във връзка с преценката, че мярка 2 (държавната гаранция от 2008 г.) е предоставила предимство на жалбоподателя.

Според жалбоподателя Общият съд допуснал редица грешки при прилагане на правото като приел, че мярка 2 (държавната гаранция от 2008 г.) му е предоставила предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

В частност той твърди, че преценката на Общия съд съдържа, от една страна, погрешно тълкуване на точка 3.2, буква г) от Известието относно гаранциите, и от друга страна, погрешно разпределение на доказателствената тежест между Комисията и съответната държава членка в нарушение на установеното от практиката на Съда.

Освен това изводът в обжалваното решение се основавал на съвсем недостатъчни доказателства, които при всички случаи не предхождат момента на предоставяне на мярка 2, което е в нарушение на установеното с решение на Съда от 26 март 2020 г. по дело C-244/18 P, Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE/Европейска комисия.

Накрая се твърди, че този извод се основава единствено на отрицателна презумпция, изведена от липсата на водещи до противоположен извод доказателства, без затова да има налице други подходящи данни в положителен смисъл, които да доказват съществуването на такова предимство.